

Ὁ πλάτανος θέλει νερό κι ὁ πεῦκος θέλει ἀέρα
κ' ἡ κόρη γλυκοφίλημα πρωτὶ καὶ μεσημέρι
Κρήτ.

Ὅσ' ἄστρα εἶναι 'ς τὸν οὐρανὸ κι ὅσες γλυκεῖς μπουρνέ-
λες,

τόσα γλυκοφιλήματα τσι ὁμορφες κοπέλες
Ζάκ.

Τὸ βράδυ γλυκοφίλημα καὶ τὸ πρωτὶ σ' ἀφίνει
Θεσσ. (Τρίκκ.)

Τοῦ πιδί μ', μαρὴ-μαρὴ, | πάει στὴ στρουγγα γιὰ τυρί,
γιὰ τυρί γιὰ τρίμματα, | γιὰ γλυκουφιλήματα!
(βρυγὰλ.) Στερελλ. (Κολάκ.) || Ποίημ.

Χίλια γλυκοφιλήματα σοῦ στέρων τὴν ἡμέρα
μὲ τοὺς ἀνθρώπους δὲ μπορῶ, ἀλλὰ μὲ τὸν ἀέρα
Μ. Μινώτ., Τραγοῦδ., 2.25.

γλυκοφιλητό τό, Κρητικ. Ἑστ., τευχ. 18 (1950), 18.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ ι λ ὶ ὤ.

Γλυκὺς, περιπαθὴς ἀσπασμός: Κ' ἡ ψυχούλα τους ἡ ἀγνὴ
τρέφεται πάλι ἀπ' τὸ νανούρισμα κι ἀπὸ τὸ γλυκοφιλητό τῆς
μαννούλας τους.

γλυκοφίλητος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ ι λ ὶ ὤ.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ φίλημα εἶναι γ λ υ κ ὺ, εὐχά-
ριστον, ἡδονικὸν ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ λίαν ἀγαπητός, ὁ πολυφίλη-
τος Λεξ. Δημητρ.: Γλυκοφίλητό μου παιδάκι!

γλυκοφιλι τό, ἐνιαχ. γλυκουφιλι Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. φ ι λ ι.

Γ λ υ κ ο φ ι λ ῆ μ α, τὸ ὅπ. βλ.: Ἄσμ.

Σ' ἔστειλα κ' ἓνα μαντήλι μ' ἱκατὸ φλουριά
κι ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ μαντήλι τὰ γλυκουφιλιά.

γλυκοφιλιὰ ἡ, Πελοπν. (Μεσσην. Ξηροκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. φ ι λ ι ἄ, παρὰ τὸ
ὅπ. καὶ φ ι λ ι ἄ.

Ἐρως, ἐρωτικὴ ἀγάπη ἐνθ' ἄν.: Εἴχανε γλυκοφιλιὰς Πε-
λοπν. (Ξηροκ.)

γλυκοφιλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Ἄθ. Θράκ. (Ξάνθ.) Μακεδ.
(Χαλκιδ.) Τῆν. — Α. Παπαδιαμάντ., Χριστουγενν. διηγ., 59
Α. Παπαδόπ., Ἄθηνᾶ 37 (1925), 132. — Λεξ. Βλαστ. 407
Πρω. Δημητρ.

Μετοχ. τοῦ ρ. γ λ υ κ ο φ ι λ ὶ ὤ, μεταπεσοῦσα εἰς χρῆσιν
ἐπιθ. Πβ. Α. Παπαδόπ. Ἄθηνᾶ 37 (1925), 180 κ.έ.

Ἡ γλυκέως, στοργικῶς φιλοῦσα, ἐπὶ τῆς Παναγίας, ἥτις
εἰκονίζεται φιλοῦσα τὸν Χριστὸν ἐνθ' ἄν.: Παναγία ἡ γλυκο-
φιλοῦσα Τῆν. Ἡ Παναγία ἡ γλυκοφιλοῦσα ἔκαμε τὸ θάμα
τῆς Λεξ. Δημητρ. β) Ἡ ἡδέως, περιπαθῶς ἀσπαζομένη Λεξ.
Πρω. Δημητρ.

γλυκοφιλιῶ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἄφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
γλυκοφιλιῶ Κρήτ. Πελοπν. (Ἄργ. Γορτυν. Κορινθ. Ὀλυμπ.
Τρίκκ.) γλυκοφιλιῶ Ἡπ. (Κόνιτσ.) γλυκοφιλοῦ Λυκ. (Λι-
βύσσ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γλυκοφιοῦρ ἐν Τσακων. (Μέ-
λαν.) γλυκοφιλάω Μεγίστ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Παρατ. γλυκοφίλουνα Ἑρεικ. Κρήτ. γλυκοφίληγα Πελοπν.

(Γαργαλ.) γλυκοφίλου Ρόδ. γλυκοφίλειον Ἰων. (Κάτω Πα-
ναγ.) Μέσ. γλυκοφιλιέμαι σύνθηθ. γλυκοφιλιεῖμαι Θράκ.
(Αἶν.) Κρήτ. Κύπρ. γλυκοφιλιῶμαι Θεσσ. (Τρίκκ.)

Τὸ Βυζαντ. γ λ υ κ ο φ ι λ ὶ ὤ. Βλ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε
109 (ἐκδ. Lambert) «ἀντάμα νὰ καθέζονται καὶ νὰ γλυκο-
φιλοῦσιν». Πβ. καὶ Ἐρωτόκρ. Γ 1327 καὶ Ε 1281 (ἐκδ. Σ.
Ξανθοῦδιδ.)

Φ ι λ ὶ ὤ, ἀσπάζομαί τινα μετὰ γλυκύτητος, τρυφερότητος
ἐνθ' ἄν.: Γλυκοφιλοῦσε τὸ παιδί - τὴ μάνα - τὴ γυναῖκα
τοῦ σύνθηθ. Παιδί μου, ζε γλυκοφιλοῦ Πελοπν. (Κίττ.) Γλυ-
κοφιλεῖ τὴ γυναῖκα ἀτ' Πόντ. (Τραπ.) Γλυκοφιλιῶ τ' ὀμ-
μάτᾱ σ' (ὀμμάτᾱ = μάτια) Πόντ. (Χαλδ.) || Ἄσμ.

Γιὰ μιὰ βραδυὰ τὰ χάλασε, γιὰ μιὰ Βουλγαροπούλα,
γιὰ νὰ τῆς πάρη τὸ φιλί, νὰ τὴν γλυκοφιλήσῃ
Ἡπ. (Ριζοβ.)

Νὰ ἦταν ἡ θάλασσα γυαλί, νὰ τὴν ἐπερπατοῦσα,
νὰ ἔρχουμουν νὰ σὲ ἔβλεπα, νὰ σὲ γλυκοφιλοῦσα
Θράκ.

Γιὰ πές μου, Θεονίτσα, ἀποὺ σὲ γάπησε
κι ἀποὺ σὲ γλυκοφίλγκειε, σὰν τί σοῦ χάρισε;
Ρόδ.

Ἐ τὴν ἀγκαλιά του ἔτριξι κι τὸν γλυκοφιλοῦσι
Μακεδ. (Βόιον).

Θέλον νὰ βγάλον μιὰ φουνή, τὸν τοῖχον νὰ τρυπήσουν,
νὰ βγάλον μιὰ μιλαχοινή, νὰ τὴ γλυκοφιλήσουν
Μακεδ. (Κοζ.)

Ἀν ἦταν ἀπὸ τὸν Θεὸ μιὰν ὥρα νὰ βρεθοῦσι,
νὰ ποῦσι λόγια ἐρωτικά, νὰ γλυκοφιληθοῦσι
Νίσυρ.

Κοῖμα 'ς τ' ἀέρι νὰ φυσᾶ καὶ τὰ δεδῶ νὰ σοῦδαι,
κοῖμα 'ς τὰ δυὸ σου μάγουλα νὰ μὴ γλυκοφιλιεῖται
Κρήτ.

Ἐνας θεὸς μᾶς ἤπλασεν ἐσὲν τῷ ἐμέν, τρυγὸνα,
γιὰ νὰ γλυκοφιλιεῖμαστε 'ς τὰ θείλη τσαὶ 'ς τὸ στόμα
Κάλυμν.

Πουλ-λίμ μου ἀτῶννῆτο μπγοῖός θὰ σὲ τῶννῆ ἡσῇ;
μπγοῖός θὰ σὲ βάλλῃ 'ς τὸ κλουβίν, νὰ σὲ γλυκοφιλήσῃ;
Χίος.

Τὴ σκάλα π' ἀνεβαίνεις ν' ἀνέβαινα τῷ ἐγώ,
σὲ κάθε σκαλοπάτῃ νὰ σὲ γλυκοφιλιῶ

Πελοπν. (Τρίκκ.)

Τσ' ἐνιὸς σὲ πόθον τό 'βαλε τσαὶ τήνε τσνηγᾶει
μέσ' 'ς τ' ἀγκαλάτσα του τὰ δυὸ τήνε γλυκοφιλάει
Μεγίστ.

Τὸ Μαριγάκι ἠβάστανε | τὰ πούλουδα δεμάτια,
μὰ γὼ τὸ γλυκοφίλειον μου | 'ς τὰ χεῖλη καὶ 'ς τὰ μάτια
Ἰων. (Κάτω Παναγ.)

Νὰ πιάσω τὸν νίγιούκαμ μου νὰ τὸν γλυκοφιλήσω,
νὰ πιάσω τὴν ἄγιαμ ποδιάν, τὸ αἷμα νὰ σφουτζίσω
Χίος (Πισπιλ.)

Γλυκοφιλεῖ τὸ Γιάννη δου καὶ τότε κανακίζει
Κρήτ. (Ἀρχάν.) || Ποίημ.

Καὶ 'ς τὸ σπῖτι τ' ἄραχνο | γυρνῶντας, ὦ ἀκριβέ μας,
γίνε ἀεροφύσημα | καὶ γλυκοφίλησέ μας
Κ. Παλαμ., Τάφ. 2, 24

Γλυκοφιλήθηκαν κ' οἱ τρεῖς καὶ σφίξανε τὰ χεῖρια
Ι. Πολέμ., Χειμῶνανθ., 133. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Λύ-
βιστρ. καὶ Ροδάμν., ἐνθ' ἄν. Πβ. Ἐρωτόκρ., ἐνθ' ἄν.

